

Sporon-Fiedler: Jeg skal paa mit Partis Vegne udtale Sympati med det foreliggende Lovforslag. Fiskeriet paa Færøerne er sikkert ligesom Fiskeriet overalt i Landet vanskeligt stillet og vil haardt kunne tiltrænge Udlaan af Stats-Laanefondens Midler. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne udtale vor beredvillige og virksomme Støtte til det foreliggende Forslags Gennemførelse.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg takke for den Modtagelse, Lovforslaget har faaet i dette høje Ting. Jeg takker specielt det ærede Medlem Hr. Sundbo, fordi han i sin Tale i Aar gav alt, hvad jeg sagde i Fjor, fuldstændigt Medhold. Jeg søgte i Fjor at paavirke det ærede Medlem Hr. Sundbo til ikke at fastholde, at disse 200 000 Kr. skulde optages i Loven, men gaa med til, at de skulde optages paa en selvstændig Bevilling. Det lykkedes os ikke at blive enige i Fjor, men nu er vi altsaa blevet fuldstændig enige, og det ærede Medlem siger, at han havde Uret i Fjor og maa give Justitsministeren Ret i, at det var fornuftigere at optage dem paa en selvstændig Bevilling. Jeg er imidlertid lidt overrasket over, at det ærede Medlem kan mene, at dette skulde danne Præcedens ogsaa for Forholdene hernede; saa forstaar jeg pludselig det ærede Medlems elskværdige Stilling til Forholdene paa Færøerne. Men denne Opfattelse er forkert, for de 200 000 Kr. bevilges som et enkelt Forsøg, der ikke blot angaar Færøerne, men ogsaa det øvrige Kongerige. Det kan saaledes ikke komme til at danne Præcedens, før vi har set, om det gaar godt paa Færøerne; saa er det et Præcedens, og saa haaber jeg ogsaa, at det ærede Medlem og jeg under Sagens videre Udvikling maa støtte hinanden lige saa godt, som vi nu har gjort under nærværende Forhandling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4759).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Kirk: Der er vistnok i vide Kredse Enighed om, at Retsplejeloven, i alt Fald for saa vidt angaar den kriminelle Retspleje, ikke har virket tilfredsstillende, og at det vil være paakrævet, at den paa mange Punkter ændres. Det Forslag, som den højtærede Justitsminister her har fremlagt, angaar en Del Enkeltpunkter, men berører ikke de store Principper i Retsplejeloven. Forhaabentlig vil der komme den Dag, da man her paa Rigsdagen vil kunne optage til Drøftelse f. Eks. Spørgsmaalet om, hvorvidt Nævningeinstitutionen skal opretholdes, eller om det vil være heldigere at gaa over til en Retsordning, hvor Lægmand tiltræder som Meddommere i større kriminelle Sager. Resultatet af Forhandlingen i Dag vil antagelig blive, at Lovforslaget henvises til et Udvalg, og da der er saa mange Enkeltbestemmelser i Forslaget, skal jeg kun berøre nogle enkelte af dem, idet jeg tilføjer, at nogle af de Bemærkninger, jeg fremsætter, muligvis kommer til at staa for min egen Regning.

Jeg vil gerne gøre en Indsigelse imod § 3. Det har hidtil været saaledes, at selv om Dørene under Behandlingen af en Straffesag lukkedes, har dog visse Personer, f. Eks. Dommere, Øvrighedspersoner, offentlige Anklagere, Adgang til at overvære Sagen. Den Adgang, som Retsplejeloven her har hjemlet, og som kan have stor Betydning for Dommere og Sagførere, der ønsker at følge overordnede Retters Behandling for der at høste Belæring, vil man nu fjerne. Det forekommer mig overflødigt, for der er visselig ingen, i alt Fald ingen Jurister, der gaar til den Slags Retsforhandlinger i den Hensigt at hidse deres Fantasi med, hvad der der bliver talt om; vi er tilstrækkelig hærdede i den Retning. Hvad der navnlig gør mig ængstelig, er den Begrundelse i Bemærkningerne, at Vidner har maattet føle sig i høj Grad saarede og brøstholdne ved, at deres Forklaring paahørtes af mange Sagen ganske uvedkommende Personer. Jeg er bange for, at man ved at vedtage denne Bestemmelse giver en vis Mand en lille Finger. Naar vi har faaet Offentlighed gennemført i Retsplejen, og Folket derved har faaet Adgang til at se, hvad der sker indenfor Retssalens Døre, er den anden Side af Medaillen den, at Folk, som skal vidne i Retten, ogsaa maa være beredt til at vidne for aabne Døre, ellers gaar der Skaar i Offentlighedsprincippet. Jeg vil forbeholde mig at stille Ændringsforslag om, at den Paragraf gaar ud af Forslaget.